

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 187/08-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. mája 2008 predbežne prerokoval sťažnosť B. H., B., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 34/2005 a jeho uznesením zo 17. júna 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. januára 2008 doručená sťažnosť B. H., B. (ďalej len „sťažovateľ“) zastúpeného advokátom JUDr. J. K., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 34/2005 a jeho uznesením zo 17. júna 2005 (ďalej len „uznesenie zo 17. júna 2005“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza:

«Sťažovateľ podáva sťažnosť proti Uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. 6. 2005 sp. zn. 2 Cdo 34/2005, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16. 11. 2007 z dôvodu, že tento odmietol dovolanie sťažovateľa v zmysle ustanovenia § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s ustanovením § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p...

Sťažovateľovi bol neúspešne doručovaný poštou rozsudok OS BA III (ďalej iba „prvostupňový súd“), ktorým tento zamietol žalobu navrhovateľa (sťažovateľa, pozn.) vo veci o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti...

Proti rozsudku prvostupňového súdu podal sťažovateľ dňa 9. 1. 2004 odvolanie na Krajský súd v Bratislave (ďalej iba „odvolací súd“), ktoré odvolanie bolo odvolacím súdom Uznesením sp. Zn. 6C 17/00-179 odmietnuté v zmysle ustanovenia § 218 ods. 1 písm. a) O. s. p. ako oneskorene podané.

Z uvedeného dôvodu podal sťažovateľ dňa 19. 1. 2005... proti Uzneseniu odvolacieho súdu sp. Zn. 6C 17/00-179 v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) a písm. g) O. s. p. dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky... Na odôvodnenie dovolania sťažovateľ uviedol, že je nesprávny právny záver odvolacieho súdu, že pri doručovaní rozsudku súdu prvého stupňa nastali účinky náhradného doručenia podľa § 47 ods. 2 O. s. p.. Totiž na adrese, na ktorú sa mu predmetná zásielka doručovala, sa v čase doručovania nezdržoval, čo odvolaciemu súdu riadne preukázal.

V doplnení dovolania, podanom osobne na Najvyššom súde SR 15. marca 2005, sťažovateľ uviedol, že konanie odvolacieho súdu má aj vadu podľa § 237 písm. g) O. s. p., pretože odvolací súd bol nesprávne obsadený. Uviedol, že hoci predmetná vec bola pridelená JUDr. M. P., ktorá zisťovala jeho pobyt v čase doručovania rozsudku súdu prvého stupňa, rozhodnutie o odmietnutí odvolania na odvolacom súde vydala JUDr. B. G., a teda vo veci rozhodol nezákonný sudca, čím bolo porušené jeho zákonné právo zakotvené v Čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, nebyť odňatý zákonnému sudcovi...

Podľa záverov Najvyššieho súdu SR uvedených na strane 5 napadnutého uznesenia, „keďže sa sťažovateľ v čase doručenia rozsudku súdu prvého stupňa zdržoval v meste B., kde si doručovanie zásielok vyhradil a nezdržoval sa v čase doručovania predmetnej písomnosti práve na F., ktoré oznámil súdu ako miesto doručenia, nemá táto skutočnosť za následok neúčinnosť doručenia náhradným spôsobom. Zároveň konštatoval, že v konaní neboli preukázané žiadne okolnosti, ktoré by bránili sťažovateľovi, ktorý sa zdržoval v B., v tom, aby sa oboznámil s oznámením doručovateľa, urobeným podľa ustanovenia § 47 ods. 2 prvá veta O. s. p. na mieste žalobcom určenom, že zásielku príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení.

Uvedený výklad je v rozpore s ustanovením § 47 ods. 2 O. s. p., citujem: „ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že mu zásielku príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení. Ak zostane i nový pokus o doručenie bezvýsledným, uloží doručovateľ písomnosť na pošte alebo na orgáne obce a adresáta o tom vhodným spôsob upovedomí. Ak si adresát zásielku do troch dní od uloženia nevyzdvihne, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, i keď sa adresát o uložení nedozvedel.“

Najvyšší súd SR na jednej strane v uznesení konštatuje, tak ako je vyššie uvedené, že sťažovateľ oznámil súdu ako miesto doručenia Farského 16, avšak na strane druhej konštatuje, že skutočnosť, že sa v čase doručovania predmetnej písomnosti nezdržoval práve na Farského 16..., nemá za následok neúčinnosť doručenia náhradným spôsobom.

(Uvádžam, že v zmysle ustanovenia § 47 ods. 2 O. s. p. je rozhodujúce pre účinky náhradného doručenia práve miesto doručenia, avšak podľa názoru Najvyššieho súdu SR je postačujúce zdržiavať sa v meste doručenia, v tomto prípade v B. Som toho názoru, že rozdelenie adresy doručovania na ulicu a mesto, tak ako túto skutočnosť poňal Najvyšší súd SR, by v praxi malo za následok nedoručiteľnosť zásielok. Na základe takto ponímaného ustanovenia § 47 ods. 2 O. s. p. by bolo postačujúce pre účastníka konania, aby tento konajúcemu súdu oznámil len mesto doručovania, čím by sa zásielka stala prakticky nedoručiteľnou).

Podľa ustanovenia § 46 O. s. p. adresátovi možno doručiť písomnosť v byte, v sídle (mieste podnikania), na pracovisku alebo kdekoľvek bude zastihnutý.

Sťažovateľ v priebehu konania na zabezpečenie plynulosti konania ako aj z dôvodu, že sa nemohol zdržiavať v byte na adrese trvalého bydliska, tak ako je uvedené v spise..., oznámil prvostupňovému súdu dňa 17. 4. 2003 miesto doručovania písomností u p. JUDr. R. Č., B. t. j. miesto, kde bude zastihnutý...

Na uvedenú adresu boli následne zasielané všetky zásielky súdu, ktoré sťažovateľ riadne preberal.

V čase doručovania zásielky – uznesenia odvolacieho súdu sp. Zn. 6C 17/00-179 sa však na uvedenej adrese nezdržiaval, ktorú skutočnosť preukázal listinnými dôkazmi...

Sťažovateľ v listinných dôkazoch síce uviedol, že napriek tomu, že sa na tejto adrese už nezdržiava, nemá inú možnosť doručovania a preto žiada i naďalej poštové zásielky zasielať na túto adresu, avšak som toho názoru, že posudzovanie a riešenie otázky ďalšieho - následného doručovania zásielok v priebehu celého konania, tak ako to vykonal Najvyšší súd SR pokladám vo veci dovolanie za právne irelevantné.

V tejto súvislosti uvádzam a som toho názoru, že už prvostupňový súd pochybil, keď sťažovateľa ako účastníka konania nepoučil v zmysle § 49 ods. 2 O. s. p. o možnosti žiadať o doručenie písomnosti i na adrese iného miesta v Slovenskej republike, ako je miesto jeho evidovaného pobytu, ak na takéto miesto môže byť písomnosť doručená zákonom predpísaným spôsobom a na uvedené mal prihliadať i Najvyšší súd SR pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa.

Taktiež sa nestotožňujem s konštatovaním Najvyššieho súdu SR..., v ktorom uvádza, že žalobcom (teraz sťažovateľom) preferovaný výklad by viedol k záveru, že účastníkovi konania, ktorý si určí miesto doručenia, ktoré nie je totožné s jeho bydliskom, pracoviskom alebo miestom, kde sa obvykle zdržuje, by nikdy nebolo možné účinne doručiť zásielku určenú do jeho vlastných rúk.

Doručovanie písomnosti do vlastných rúk do miesta doručenia, ktoré na doručovanie označí účastník konania, je upravené v ustanovení § 49 ods. 3 a ods. 4. O. s. p. a teda nemožno súhlasiť s názorom Najvyššieho súdu SR o nemožnosti doručenia takejto zásielky do vlastných rúk účastníka konania.

Zároveň som toho názoru, že v časti, v ktorej Najvyšší súd SR konštatuje, že „v konaní neboli preukázané žiadne okolnosti, ktoré by bránili sťažovateľovi, ktorý sa zdržoval v B. v tom, aby sa oboznámil s oznámením doručovateľa, urobeným podľa

ustanovenia § 47 ods. 2 prvá veta O. s. p. na mieste žalobcom určenom, že zásielku príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení“ tento nedostatočne vyhodnotil dôkazy nachádzajúce sa v spise. Podľa týchto dôkazov sa odvolací súd dotazoval iba na adresu, na ktorej sa sťažovateľ zdržiaval v čase od 2. 12. 2003 do 8. 12. 2003, tzv. preverovanie pobytu, avšak nežiadal uviesť žiadne iné skutočnosti.

Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd nedostatočným spôsobom preveril skutočnosti náhradného doručenia, z ktorých potom vychádzal Najvyšší súd SR.

Preverovaním týchto skutočností odvolacím súdom by bola zistená existencia okolností preukazujúcich, že sťažovateľ nemal ani reálnu možnosť vyzdvihnúť si písomnosť v čase plynutia úložnej lehoty.

(Poukazujem na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. 6. 2005, sp. zn. 2 Cdo 33/2005, uverejnený pod č. Rc5/2006, podľa ktorého „zásielka súdu, doručovaná účastníkom konania poštou, sa považuje za doručenie uplynutím tretieho dňa od jej uloženia pri dodržaní postupu predpokladaného v § 47 ods. 2 O. s. p. len vtedy, ak sa adresát zásielky v čase plynutia trojdňovej úložnej lehoty v mieste doručovania zdržiaval a zároveň mal reálnu možnosť si písomnosť v tejto lehote vyzdvihnúť. V odôvodnení uvedeného rozhodnutia Rc 5/2006 sa uvádza, že „účinky fikcie doručenia nastávajú len za predpokladu, že adresát mal reálnu možnosť si písomnosť v tejto lehote vyzdvihnúť (a to aj nielen v prvý, ale aj v jej posledný deň, ale tak neurobil.“)

V čase doručovania t. j. 2. 12. 2007, ako aj plynutia úložnej lehoty sťažovateľ bol v pracovnom pomere P. Z. h. a. s., P. B. s pracovným zaradením – vedúci predajne prevádzky P. z. v B. Nakoľko sa blížili vianočné sviatky, zabezpečoval prevádzku predajne v mesiaci december 2003 počas pracovných dní v čase od 05,30 hod. do 21,00 hod., v sobotu od 05,30 do 15,00 hod. a v nedeľu od 7,00 hod. do 13,00 hod. Pošta, ktorá doručovala zásielku, mala prevádzku v pracovné dni od 07,00 hod. do 19,00 hod. a v sobotu od 08,00 hod. do 12,00 hod., a teda sťažovateľ reálnu možnosť na vyzdvihnutie zásielky nemal.

Najvyšší súd SR ako dovolací súd napadnutého uznesenia nepovažuje za dôvodné ani tvrdenia žalobcu, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté vadou podľa § 237 písm. g) O. s. p., pretože vo veci rozhodol nezákonný sudca.

Vo svojom uznesení konštatuje, že na odvolacom súde bolo zistené, že predsedníčka senátu JUDr. M. P., ktorej vec pripadla podľa rozvrhu práce, v deň 27. októbra 2004 čerpala neplánovanú dovolenku z rodinných dôvodov. Podľa bodu 5 písm. b) Základných zásad všeobecne platných pre rozvrh práce Krajského súdu v Bratislave v kalendárnom roku 2004, v prípade práceneschopnosti, resp. absencie predsedu odvolacieho senátu, tohto bude zastupovať v poradí nasledujúci predseda senátu. Podľa rozvrhu práce uvedeného súdu JUDr. M. P. zastupuje predsedníčka JUDr. B. G.

Sťažovateľ, napriek nahliadnutiu do spisu dňa 17. 12. 2007 na Okresnom súde Bratislava III, nemal možnosť preveriť tieto skutočnosti, nakoľko v spise sa nenachádza informácia o tom, u koho boli dovolacím súdom zisťované uvedené skutočnosti... Na základe uvedeného vznikajú pochybnosti, či skutočne v konaní rozhodoval zákonný sudca, či už JUDr. P., alebo JUDr. G., ktorý by mal spis riadne preštudovaný.

Som toho názoru, že Najvyšší súd SR ako dovolací súd nedostatočne vec preskúmal a na základe týchto skutočností dospel k záveru, že v danej veci sa uplatnila fikcia uvedená v ustanovení § 47 ods. 2 O. s. p. a sťažovateľovi preto začala plynúť lehota na podanie odvolania uplynutím tretieho dňa od uloženia zásielky. Ak potom sťažovateľ podal odvolanie na pošte dňa 9. januára 2004, urobil tak po uplynutí zákonom stanovenej lehoty.

Taktiež sa nestotožňujem s názorom dovolacieho súdu, že konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nemá vady tvrdené sťažovateľom, na základe čoho dospel k záveru, že dovolanie sťažovateľa treba podľa § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.»

V sťažnosti sa sťažovateľ domáhal, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že postupom a uznesením najvyššieho súdu zo 17. júna 2005 bolo porušené jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň ústavný súd žiadal, aby uznesenie zo 17. júna 2005 zrušil, vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 200 000 Sk.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustaveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon (čl. 46 ods. 4 ústavy).

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustavenia vykonávajú.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy (III. ÚS 245/07)].

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie zákonných ustanovení príslušných procesných predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (III. ÚS 95/07).

Všeobecný súd musí teda vykladať a aplikovať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 OSP).

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia najmä právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy), akými sú napr. spôsobilosť byť účastníkom konania, povinnosť právneho zastúpenia v niektorých prípadoch, zákonom ustanovené náležitosti návrhu na začatie konania, zákonné lehoty a pod. (m. m. IV. ÚS 37/07). Vzhľadom na význam práva na súdnu ochranu v právnom štáte však na záver o nesplnení podmienok konania nepostačuje iba pochybnosť o ich splnení, ale nesplnenie podmienok konania musí byť preukázané mimo rozumných pochybností.

Z uznesenia najvyššieho súdu zo 17. júna 2005 vyplýva, že odmietol dovolanie sťažovateľa dôvodiac tým, že Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 2 Co 186/04 z 27. októbra 2004 odmietol odvolanie sťažovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 C 17/2000-179 z 29. septembra 2003 (ďalej len „rozsudok z 29. septembra 2003“) s tým, že sťažovateľ podal odvolanie po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty. Krajský súd konštatoval, že rozsudok okresného súdu z 29. septembra 2003 bol sťažovateľovi doručovaný v dňoch 2. a 3. decembra 2003 a po opakovanom neúspešnom pokuse o doručenie bola zásielka uložená na pošte. Sťažovateľ si zásielku nevyzdvihol v lehote troch dní, a preto sa s poukazom na ustanovenie § 47 ods. 2 tretiu vetu OSP posledný deň tejto lehoty (6. december 2003), považoval za deň doručenia napadnutého rozsudku. Tridsaťdňová lehota na podanie odvolania začala plynúť 7. decembra 2003 a jej koniec pripadol na 6. január 2004. Ak sťažovateľ podal odvolanie na pošte 9. januára 2004, urobil tak po uplynutí zákonnej tridsaťdňovej lehoty.

Podľa ustanovenia § 47 ods. 2 OSP ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že mu zásielku príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení. Ak zostane i nový pokus o doručenie bezvýsledným, uloží doručovateľ písomnosť na pošte alebo na orgáne obce a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát zásielku do troch dní od uloženia nevyzdvihne, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, i keď sa adresát o uložení nedozvedel.

V prípade náhradného doručovania je uvedeným ustanovením konštruovaná právna fikcia, že účinky doručenia písomností nastanú ex lege po uplynutí ustanovenej doby aj voči tomu, kto písomnosť fakticky neprevzal. Právna fikcia je právno-technický postup, pomocou ktorého sa považuje za existujúcu situácia, ktorá je zjavne v rozpore s realitou a ktorá dovoľuje, aby z nej boli vyvedené odlišné právne dôsledky než tie, ktoré by plynuli iba z konštatovania faktu. Účelom fikcie v práve je posilniť právnu istotu. Právna fikcia ako nástroj odmietnutia reality právom je nástrojom výnimočným, striktno určeným na naplnenie tohto jedného z hlavných ústavných postulátov právneho poriadku

v podmienkach právneho štátu. Aby mohla právna fikcia svoj účel naplniť (dosiahnutie právnej istoty), musí rešpektovať všetky náležitosti, ktoré s ňou zákon spája. Ak nie sú všetky právne náležitosti splnené, súd nie je oprávnený naplnenie fikcie konštatovať (pozri čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa ktorého možno štátnu moc uplatňovať len v prípadoch a stanovených medziach spôsobom, ktorý ustanoví zákon).

V danom prípade najvyšší súd konštatoval, že základným predpokladom účinnosti náhradného doručenia je, aby adresát písomnosti, ktorý nebol doručovateľom zastihnutý, sa v mieste doručenia zdržoval. Zdržiavaním sa adresáta v mieste doručenia treba podľa dovolacieho súdu rozumieť prípad, ak sa adresát v čase doručenia zásielky zdržuje na území obce (mesta), v ktorej má bydlisko (t. j. nie je na dovolenke, na liečení, na pracovnej ceste a pod.), teda ak má možnosť oboznámiť sa s oznámením doručovateľa urobeným podľa ustanovenia § 47 ods. 2 prvej vety OSP, že zásielku mu príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení (porovnaj napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 4/2002 z 22. mája 2002 a sp. zn. C do 212/2004 z 19. mája 2005).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podaním zo 17. apríla 2003 doručeným okresnému súdu žiadal, aby korešpondencia vo veci vedenej pod sp. zn. 6 C 17/2000 bola zasielaná na adresu B. H., u pani JUDr. R. Č., B. Okresnému súdu neoznámil zmenu adresy na doručovanie, práve naopak, listom zo 6. októbra 2004 (doručeným odvolaciu súdu 11. októbra 2004) oznámil, že i naďalej žiada doručovať poštu na uvedenú adresu napriek tomu, že sa na tejto adrese nezdržiava. Zároveň z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v čase od 15. novembra 2003 do 31. decembra 2004 bol ubytovaný v Z. v B. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ sa v čase doručovania rozsudku okresného súdu z 29. septembra 2003 zdržiaval v B., kde si doručovanie zásielok vyhradil, a skutočnosť, že sa v čase jeho doručovania nezdržiaval na už uvedenej adrese, ktorú oznámil ako miesto doručovania, nemá za následok neúčinnosť doručenia náhradným spôsobom.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v danom prípade sa uplatnila fikcia uvedená v ustanovení § 47 ods. 2 OSP. Sťažovateľovi teda začala plynúť lehota na podanie

odvolania uplynutím tretieho dňa od uloženia zásielky. Odvolanie sťažovateľa podané 9. januára 2004 bolo urobené po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty, čo podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach prípadu znamená, že sťažnosť nie je z tohto dôvodu opodstatnená.

K časti sťažnosti sťažovateľa, v ktorej namieta, že postup krajského súdu vykazuje vadu podľa § 237 písm. g) OSP, pretože vo veci rozhodol nezákonný sudca, čím bolo podľa neho porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ústavný súd uvádza, že v danom prípade v súlade s rozvrhom práce krajského súdu platnom v relevantnom čase rozhodoval sudca, ktorý zastupoval zákonného sudcu z dôvodu čerpania dovolenky.

Na základe uvedeného ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti považoval za zjavne neopodstatnenú, a z toho dôvodu ju odmietol.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch sťažovateľa uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. mája 2008